

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobce: **Bc. M. H.**
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2023, č. j. MSP-615/2023-OSV-OSV/5,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2023, č. j. MSP-615/2023-OSV-OSV/5, se ruší v rozsahu, v němž zamítá odvolání žalobce proti odmítnutí bodu 5) žádosti o poskytnutí informací rozhodnutím Okresního soudu v Mělníku ze dne 19. 10. 2023, č. j. 70 Si 112/2023, a toto rozhodnutí potvrzuje, a věc se vrací v tomto rozsahu žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Ve zbylé části se žaloba zamítá.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladu řízení ve výši 300 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce dne 1. 9. 2023 požádal Okresní soud v Mělníku (dále jen „povinný subjekt“) o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „informační zákon“). Konkrétně žádal následující informace:
 - 1) *Je ve spisu Okresního soudu v Mělníku sp. zn. 42 P 502/2012 zaznamenán písemný záznam rozsudku OS v Mělníku č. j. 42 P 502/2012-2271 ze dne 2. 7. 2020, na němž je zachyceno, že samosoudkyně JUDr. Yveta Hochmannová jménem republiky a jejího orgánu státní moci rozhodla ve věci nezletilého O. P., nar. X, syna rodičů Ž. P. a M. H., v řízení o změnu péče a o změnu úpravy styku tak, že výroky II. až IV. rozsudku omezila styk otce s nezletilým, s odůvodněním odstavcem 15 znějícím „Klinická psychologka Mgr. I. K. po vyšetření nezletilého O. mimo jiné konstatovala, že pokud se chování otce vůči nezletilému neupraví, jeví se současný rozsah styku s nezletilým jako ohrožující psychické zdraví nezletilého hraničící s psychickým týráním. S ohledem na takto závažné skutečnosti je v současné době více než nutné styk omezit na možné minimum, aby O. vztah k otci zcela neztratil, a současně nebylo ohrožováno zdraví nezletilého. Jelikož v souzené věci má soud za to, že zájem na výchově nezletilého O. vyžaduje, aby styk byl upraven v užším rozsahu a v jiné formě, rozhodl, jak je vyjádřeno ve výroku II. a III tohoto rozsudku.“, a to na základě LISTINNÉHO DŮKAZNÍHO PROSTŘEDKU, specifikovaného v odstavci 8 odůvodnění rozsudku, pocházejícího údajně od Mgr. I. K., datovaného údajně ze dne 17. 6. 2020, s obsahem následujícím: „... Závěr: ... Pokud se otcovo chování vůči klientovi neupraví, jeví se současný rozsah styku klienta s otcem jako ohrožující psychické zdraví klienta a hraničící s psychickým týráním klienta. ...“?*
 - 2) *Je ve spisu OS v Mělníku sp. zn. 42 P 502/2012 na č.l. 2224 zachycen takovýto LISTINNÝ DŮKAZNÍ PROSTŘEDEK, údajně nesoucí důkaz o ohrožení zdraví, údajně od původce Mgr. I. K., datovaný 17. 6. 2020?*
 - 3) *Je ve spisu OS v Mělníku sp. zn. 42 P 502/2012 (event. na jakémkoliv nosiči evidovaném povinným subjektem OS v Mělníku) zachycen nějaký DIPLOM pro obor KLINICKÁ psychologie ve vztahu k Mgr. I. K. a ke dni 17. 6. 2020? Pokud je, žádám o poskytnutí doprovodných informací k diplomu pro obor klinická psychologie.*
 - 4) *Je ve spisu OS v Mělníku sp. zn. 42 P 502/2012 (event. na jakémkoliv nosiči evidovaném povinným subjektem OS v Mělníku) zachyceno nějaké zjištění listinného důkazního prostředku přímo u původce Mgr. I. K.? Pokud je, žádám o poskytnutí veškerých doprovodných informací k zjištění u původce.*
 - 5) *Je na jakémkoliv nosiči evidovaném povinným subjektem OS v Mělníku zaznamenáno nějaké provedení porovnání listinného důkazního prostředku, ve verzi zajištěné u původce a ve verzi založené na č.l. 2224? Pokud je, žádám o poskytnutí doprovodných informací k porovnání verze zajištěné u původce.*
 - 6) *Je na jakémkoliv nosiči evidovaném povinným subjektem OS v Mělníku zachyceno nějaké vyvrácení, že k vydání listinného důkazního prostředku došlo v elektronické formě v .DOCX odesláním e-mailové zprávy z e-mailové schránky X@X pouze a jen na e-mailovou adresu Y@Y dne 18. 6. 2020 okolo 19:02 hodin? Pokud je, žádám o poskytnutí doprovodných informací k vyvrácení vydání ve formě .docx.*

- 7) *Je ve spisu OS v Mělníku sp. zn. 17 C 313/2022 (event. na jakémkoliv nosiči evidovaném povinným subjektem OS v Mělníku) zachyceno nějaké vyvrácení, že nějaký tehdejší zaměstnanec Města Mělník a pracovník orgánu sociálně právní ochrany měl příležitost pozměnit listinný důkazní prostředek po jeho obdržení v elektronické formě „.docx“? Pokud je, žádám o poskytnutí doprovodných informací k vyvrácení příležitosti pozměnění.*
- 8) *Je na jakémkoliv nosiči evidovaném povinným subjektem OS v Mělníku zaznamenáno nějaké vysvětlení, proč není třeba možné, že listinný důkazní prostředek byl pozměněn? Pokud je, žádám o poskytnutí doprovodných informací k vysvětlení nemožnosti pozměnění.*

V žádosti žalobce uvedl, že požaduje osobní poskytnutí informací, které následně využije pro účely civilního řízení na ochranu osobnosti.

2. Povinný subjekt dne 21. 9. 2023 žalobce vyrozuměl o tom, že svou žádostí se nepřímo dožadoval informace o tom, zda bylo rozhodnutí ve věci vydáno na základě konkrétního listinného důkazu, zda důkazy či jiné listiny založené v soudním spise dokládají údajné ohrožení zdraví, vyvracejí jiné skutečnosti nebo vysvětlují, zdali mohla být konkrétní listina změněna, potažmo zda soud tyto důkazy zajistil u původce či je porovnal. Žalobce tedy svou žádostí podle povinného subjektu po něm ve skutečnosti požadoval, aby provedl hodnocení důkazů a obsahu listin. Smyslem a účelem informačního zákona ale není poskytovat informace o rozsahu a obsahu dokazování v konkrétním řízení ani nahrazovat pozici soudce a vysvětlovat či hodnotit úvahy soudu při rozhodovací činnosti. Dále žalobci sdělil, že odůvodněný rozsudek v dané věci mu byl jakožto účastníkovi řízení řádně doručen a je v listinné podobě nadále založen ve spisu, stejně jako listina s názvem „psychologický pohovor“. Obsahem spisu však není diplom Mgr. I. K. pro obor klinická psychologie. Ve zbývajícím rozsahu pak podání žalobce vyhodnotil jako obecné, a nikoliv jako žádost ve smyslu informačního zákona.
3. Dne 15. 9. 2023 adresoval žalobce (a to i za svého nezletilého syna) povinnému subjektu podání označené jako „odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí informací“, v němž uvedl, že mají pochybnosti o pravosti titulu klinického psychologa a že povinný subjekt v zákonem stanovené lhůtě nevyřídil body 3) až 8) jejich žádosti ani nerozhodl o jejím odmítnutí.
4. Žalovaný žalobcovu stížnost vyhodnotil jako důvodnou a dne 5. 10. 2023 vydal rozhodnutí, jímž podle § 16a odst. 6 písm. b) informačního zákona uložil povinnému subjektu, aby do 15 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí žalobcovu žádost o informace řádně vyřídil, neboť nepostupoval v souladu se zákonem, když žadateli neposkytl požadované informace ani nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti ve smyslu § 15 odst. 1 informačního zákona.
5. Povinný subjekt následně žádost žalobce odmítl podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 2 odst. 4 informačního zákona rozhodnutím ze dne 19. 10. 2023, sp. zn. 70 Si 112/2023 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). V odůvodnění poukázal na to, že ačkoliv žalobce svou žádost formuloval tak, aby bylo možné jednoduše odpovědět „ano“ či „ne“, nepřímo po povinném subjektu požadoval, aby provedl hodnocení důkazů a poskytl informace o průběhu a rozsahu dokazování a též informaci o tom, zda soud rozhodl na základě konkrétního důkazu. Vzhledem k tomu, že žalobce po povinném subjektu fakticky požadoval vytvoření nové informace, nebylo možné jinak než žádost odmítnout.
6. I proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce bránil odvoláním, které podal též za svého nezletilého syna, v němž namítal, že mají pochybnosti o neporušitelnosti obsahu dokumentu Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

v digitální podobě ve smyslu § 3 odst. 5 zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, ve znění účinném do 23. 7. 2021, o splnění povinnosti vyplývající z pravomoci úřední osoby ve smyslu § 329 odst. 1 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění účinném do 30. 6. 2020 a o fungování povinného subjektu. Dosud se nedozvěděli, zda dokumenty soud porovnal.

7. Žalovaný odvolání v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Obecně uvedl, že činnost soudů zahrnuje jak činnost správní, tak činnost rozhodovací. Na správní činnost soudů je pak smysl a účel práva na informace plně aplikovatelný, na rozdíl od rozhodovací činnosti, která je provázena specifiky nezávislé soudní moci a její úlohy ve státě. To reflektuje i § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona zakotvující princip diskretnosti, podle nějž se neposkytují informace o rozhodovací činnosti soudů (s výjimkou rozsudků). Povinnému subjektu z informačního zákona neplyne ani povinnost poskytovat jakékoliv rozsudky bez ohledu na jejich obsah. Potenciálně by mohlo dojít i k odmítnutí celé žádosti o informace, jestliže by již poskytnutím jakéhokoliv údaje (např. protože žadatel zná konkrétního účastníka řízení) došlo k zásahu do ochrany osobních údajů.
8. Dále pak žalovaný konkrétně uvedl, že „žadatelé“ žádali o informace vztahující se k obsahu spisů vedených povinným subjektem. Ve shodě s povinným subjektem konstatoval, že podle § 2 odst. 4 informačního nemá tázaný subjekt povinnost poskytnout informace týkající se dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. Pod kategorií „*dotaz na názor*“ lze podřadit i žádosti, ve kterých jsou požadována vysvětlení postupů či stanovisek povinných subjektů. Závěrem žalovaný shrnul, že primárním smyslem a účelem informačního zákona je poskytnout informace ve veřejném zájmu, nikoliv pro soukromé účely. Pokud mají žadatelé pochybnosti o zákonnosti postupu soudů vedoucích řízení, jehož účastníkem jsou žadatelé, je nutné, aby využívali instituty procesních právních předpisů, nikoliv informační zákon. Zodpovídání těchto dotazů povinnými subjekty by totiž mělo za následek vytváření zcela nových konkrétních informací. To však informační zákon neumožňuje.

II. Žaloba

9. Žalobou podanou prostým e-mailem dne 14. 11. 2023 a dne 16. 11. 2023 potvrzenou předložením originálu, která byla usnesením Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2024, č. j. 11 A 130/2023-25, postoupena Krajskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému, se žalobce podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.
10. Nezákonnost napadeného rozhodnutí a vadu řízení před správními orgány spatřuje v tom, že povinný subjekt a žalovaný mu odmítli s odkazem na § 2 odst. 4 informačního zákona poskytnout informace o tom, zda došlo k porovnání dokumentů soudem. Žalobce v této souvislosti poukázal na rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 141 A 24/2022, v němž soud dospěl k závěru, že není možné odmítnout již existující informace s odkazem na výše uvedené ustanovení informačního zákona. Žalovanému vytkl, že v napadeném rozhodnutí zatajil, že se žalobce nedožadoval nějakého upravení existující informace, ale jen jejího sdílení.
11. Dále pak vylíčil širší kontext, v němž podával žádost o informace. Tvrdí, že bývalá soudkyně v Mělníku po dobu více než tří let využívá v rozporu s § 22 odst. 4 zákona č. 96/2004 Sb.,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

o podmínkách získávání a uznávání způsobilosti k výkonu nelékařských zdravotnických povolání a k výkonu činností souvisejících s poskytováním zdravotní péče a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o nelékařských zdravotnických povoláních), ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „zákon o nelékařských zdravotnických povoláních“) jako pravý důkaz nepodepsanou písemnost bez právního významu, která obsahuje křivé obvinění z přestupku nepřiměřené výchovy dítěte. Orgány státní správy soudů a orgány činné v trestním řízení podle něj zůstávají ke stíhání kárných a trestních deliktů opatrovnického oddělení povinného subjektu netečné, a žalobce je tak společně se svým synem nucen se obracet na různé povinné subjekty s žádostmi o informace, aby si opatřil potřebné podklady k tomu, aby se domohli „politické fiskální úspory“ záměnou vzdělaných soudců za nevzdělané, kteří amatérsky rozhodují jen na základě toho, že je někde něco napsáno.

12. K žalobě přiložil (patrně v rámci důkazního návrhu) přílohy obsahující mimo jiné sdělení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, jež z pozice povinného subjektu poskytlo žalobci informaci o tom, zda a s jakým výsledkem při zajištění datových souborů z e-mailové schránky X@X policejní orgán porovnal zajištěná počítačová data s dokumentem předloženým žalobcem jakožto oznamovatelem.

III. Vyjádření žalovaného a replika

13. Žalovaný ve vyjádření plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, v němž se podle svého přesvědčení vypořádal se všemi námitkami žalobce. S ohledem na to navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.
14. Žalobce následně uvedl, že považuje za potřebné doplnit dokazování za účelem důkladného posouzení, zda v daném případě šlo o vytváření nových informací, anebo jen o sběr dat či výtah z informací, které má či by měl mít povinný subjekt k dispozici, resp. které vznikly při přípravě rozhodnutí. Předložil anonymizovaný rozsudek Okresního soudu ve Vsetíně č. j. 5 T 89/2021-379 v nesouvisející trestní věci a zvýraznil v něm části, v nichž se soud zabýval v rámci vyhodnocení dokazování porovnáním různých verzí smluv a došel ke zjištění, že došlo k padělání smlouvy. Vedle toho poukazoval na příložená usnesení Okresního soudu v Mělníku ze dne 7. 11. 2022, č. j. 17 C 313/2022-23, a ze dne 21. 3. 2023, č. j. 17 C 313/2022-59, v nichž byla jeho žaloba na ochranu osobnosti proti městu Mělník předběžně vyhodnocena jako zjevně bezúspěšné podání, která kritizoval a tvrdil, že povinný subjekt je vnitřně nekonzistentní. Zároveň navrhoval provést důkaz výsledkem žalovaného s tím, že napadené rozhodnutí je nepřesvědčivé.

V. Posouzení věci soudem

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků, je včasná (žaloba byla podána těsně před půlnocí v den doručení napadeného rozhodnutí) a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Poté přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích včas uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
16. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.
17. Soud předesílá, že žalobcova žádost o informace obsahovala celkem osm otázek, avšak žalobní body svým stručným obsahem směřují jen proti odmítnutí odpovědi na pátou Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

z nich. Žalobce totiž v žalobě píše jen o (a argumentuje proti) odmítnutí poskytnutí informace o porovnání dokumentů soudem. Pro posouzení nyní projednávané věci je tedy rozhodné, zda správní orgány v souladu se zákonem odmítly žalobci poskytnout informaci v bodě 5 žádosti o tom, *zda je na jakémkoliv nosiči evidovaném povinným subjektem OS v Mělníku zaznamenáno nějaké provedení porovnání listinného důkazního prostředku, ve verzi zajištěné u původce a ve verzi založené na č.l. 2224.*

18. Podle § 2 odst. 4 informačního zákona *se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.*
19. Podle § 11 odst. 4 písm. b) téhož zákona *povinné subjekty neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů s výjimkou rozsudků.*
20. K § 2 odst. 4 informačního zákona Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již ve svém rozsudku ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010-86, publikovaném pod č. 2128/2010 Sb. NSS, uvedl, že upravuje tři samostatné okruhy situací („dotaz na názory“, „dotaz na budoucí rozhodnutí“ a „vytváření nových informací“). Jejich jednotícím prvkem je, že se týkají žádostí o informace, které dosud neexistují, a povinný subjekt by je musel teprve vytvořit, aby mohl žádosti vyhovět (shodně viz Furek, A. – Rothanzl, L. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. Praha: Linde, 2010, s. 57).
21. Jak „dotaz na názor“, tak na „budoucí rozhodnutí“ v sobě tedy zahrnuje požadavek na utvoření (a následné sdělení) příslušného názoru či budoucího rozhodnutí, tj. požadavek na vytvoření nové informace. Ve všech těchto případech tedy nastává specifická situace, v níž žadatel požaduje určitou informaci, která se sice pojmově vztahuje k působnosti povinného subjektu, avšak v okamžiku podání žádosti neexistuje, resp. neexistuje v žadatelem poptávaném stavu, a žadatel se výslovně nebo implicitně domáhá jejího vytvoření [pokud by z obsahu žádosti vyplývalo, že informace v době podání žádosti měla dle mínění žadatele existovat, např. názor již měl být v minulosti utvořen a zaznamenán, pak žádost nebude možné podřadit pod § 2 odst. 4 – viz dále a též rozsudky NSS č. j. 1 As 28/2010-86 a ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 107/2011-70, č. 2493/2012 Sb. NSS). Požadavek žadatele ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona tedy směřuje do budoucnosti, a z jistého hlediska se tak dostává mimo režim informačního zákona.
22. Stejně tak je nutné § 2 odst. 4 informačního zákona vykládat podle jeho účelu, jímž je bránit povinné subjekty před tím, aby se na ně žadatelé v režimu uvedeného zákona obraceli se žádostmi o zaujetí stanoviska v blíže specifikované věci, provedení právního výkladu, vytvoření či obstarání nové informace, jíž povinný subjekt nedisponuje a není povinen jí disponovat. Ve světle závěrů další odborné literatury lze pod § 2 odst. 4 informačního zákona podřadit *„žádosti požadující „(do)vysvětlení“ postupů či stanovisek povinných subjektů. Takové žádosti jsou často podávány jako vyjádření nespokojenosti s jinou aktivitou povinného subjektu, typicky žádost o sdělení, z jakého důvodu povinný subjekt vydal konkrétní rozhodnutí, proč se v rámci určitého materiálu nezabýval též určitým v žádosti uvedeným problémem, z jakého důvodu nebyl určitým způsobem činný apod. [srov. rozsudky NSS č. j. 6 As 18/2009-63, č. j. 2 As 4/2011-102, č. j. 10 As 117/2014-64; č. j. 6 As 18/2009-63 (1957/2009 Sb. NSS)].“* (Furek, A., Rothanzl, L., Jírovec, T. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. C. H. Beck, 2016).
23. Právě aplikací výše uvedených právních východisek správní orgány usoudily, že se žalobce obsahem své žádosti o informace nepřímou dožadoval dovysvětlení postupu povinného subjektu, a tudíž bylo nutné ji podřadit pod množinu „dotazů na názor“ a s odkazem na § 2 Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

odst. 4 informačního zákona odmítnout. Takovému závěru (a to právě ve světle výše uvedených východisek) však soud nemůže přisvědčit.

24. Chybný úsudek správních orgánů zjevně pramení z nepochopení skutečného obsahu bodu 5 předmětné žádosti (soud opětovně podotýká, že ostatní body žádosti nepodléhají nynějšímu přezkumu – viz bod 17). Byť soud považuje za vhodné uvést, že dotaz mohl být formulován srozumitelněji [v případě pochybností však měl povinný subjekt postupovat podle § 14 odst. 5 písm. b) informačního zákona a žalobce vyzvat k jeho upřesnění], je zjevné, že ve světle jeho skutečného významu se žalobce snažil zjistit, zdali je na nějakém nosiči zachycena informace o tom, že povinný subjekt porovnal posudek založený v listinné podobě na č. l. 2224 soudního spisu se stejnopisem zajištěným (uchovaným) u jeho zhotovitele (Mgr. I. K.). Jinými slovy řečeno – zdali soud při své rozhodovací činnosti určitým úkonem, který je na nějakém nosiči (listině, datovém nosiči, v elektronickém spisovém systému apod.) zaznamenán, ověřil (například přípisem a odpovědí na něj, výslechem, úředním záznamem o telefonátu či jiné mimoprocenší komunikaci apod.), že je součástí soudního spisu posudek ve svém „originálním, nezměněném a původním znění“.
25. Žalobce se tedy svým dotazem neptal povinného subjektu na to, *proč* vydal určité rozhodnutí, rovněž se neptal ani na to, *proč* při rozhodování (ne)porovnával určité důkazy (tedy nebyl určitým způsobem činný), a stejně tak se po něm nedomáhal ani provedení právního výkladu. Nelze ani učinit závěr o tom, že by žalobce bodem 5 své žádosti po povinném subjektu požadoval, aby svou činností vytvářel nové informace, neboť vůle žalobce směřovala k vydání informace, která se vztahovala k aktivitě povinného subjektu vykonané již v **minulosti** (nikoliv budoucnosti – srovnej bod 22) a která podle mínění žalobce byla objektivně zjistitelným obsahem zaznamenaným na nosiči povinného subjektu.
26. Soudu tedy nezbyvá než uzavřít, že odmítnutí pátého bodu žádosti o informace s odkazem na § 2 odst. 4 informačního zákona bylo nezákonné. K dovození tohoto závěru nebylo zapotřebí provádět dokazování listinami předloženými žalobcem ani výslechem žalovaného, proto soud dokazování pro nadbytečnost neprováděl.
27. S ohledem na zjištěnou nezákonnost dále soud v souladu s § 16 odst. 6 (dříve odst. 4 a 5) informačního zákona zkoumal, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Pokud totiž takové důvody nejsou dány, je povinností soudu vedle zrušení rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí o odmítnutí žádosti také nařídit povinnému subjektu požadované informace poskytnout. V této souvislosti však zdejší soud odkazuje na závěry vyslovené v bodě 38 rozsudku NSS č. j. 1 As 28/2010-86: „*Úkolem soudu samozřejmě není, aby aktivně vyhledával důvody pro odmítnutí žádosti či nahrazoval důvody rozhodnutí o odmítnutí žádosti, jestliže důvody uvedené v rozhodnutí povinné osoby neobstojí (viz bod 21 rozsudku NSS ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010 - 65 ve věci Oživení, o. s.). Pokud však soud postupuje dle § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím, musí zvážit, zda prima facie není dán některý z dalších důvodů pro odmítnutí žádosti. Pokud by tomu tak bylo, nemohl by zrušit obě správní rozhodnutí a nařídit povinné osobě poskytnout informaci žadateli (tj. postupovat dle § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím), nýbrž by mohl toliko rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, event. odst. 3 s. ř. s.), v němž by povinná osoba zpravidla žádost opětovně odmítla, tentokrát však ze správného důvodu.*“ (obdobně též rozsudek NSS ze dne 8. 9. 2011, č. j. 9 As 48/2011-129). Postup podle § 16 odst. 6 druhé věty informačního zákona je tudíž možný jen tehdy, je-li *prima facie* zřejmé, že žádný z důvodů pro odmítnutí žádosti dán není. V pochybnostech tento postup nepřichází v úvahu.

28. V intencích tohoto výkladu tedy soud zvažoval, zda je možné postupovat podle druhé věty výše zmíněného ustanovení. Dospěl přitom k závěru, že nikoliv, neboť podle okolností může být důvodem pro odmítnutí žádosti i pravidlo v § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, podle nějž povinné subjekty neposkytují informace o rozhodovací činnosti soudů s výjimkou rozsudků.
29. Soud v této souvislosti nepřehlédl, že toto ustanovení zmiňuje i napadené rozhodnutí. Žalovaný nastínil jeho význam, pro samou obecnost výkladu (která se pohřichu prolíná většinou napadeného rozhodnutí) však nelze dovodit, že by dané ustanovení konkrétně aplikoval v nyní projednávané věci. Klíčové v dané věci totiž nebylo to, že z předmětného ustanovení neplyne povinným subjektům povinnost poskytnout „*jakékoliv soudní rozsudky bez ohledu na jejich obsah*“ (viz str. 7 napadeného rozhodnutí). Jakákoliv navazující hypotéza žalovaného o tom, že s důrazem na ochranu osobních údajů mohla být potenciálně odmítnuta celá žádost, byla vzhledem k tomu, že povinný subjekt již žalobci požadovaný rozsudek poskytl, bezpředmětná a nadbytečná. Podstata tohoto ustanovení – možnost odmítnutí žádosti z důvodu, že vyžaduje informace o rozhodovací činnosti soudu – tak zůstala žalovaným v napadeném rozhodnutí zcela opomenuta, natož aby z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývalo, že (na rozdíl od povinného subjektu) žalovaný odmítnutí žádosti opírá též o § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona. Napadené rozhodnutí je tak v této otázce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, což platí i pro prvostupňové rozhodnutí, jež se aplikací zmíněné výluky také výslovně nezaobírá.
30. Pokud jde o to, zda je v dané věci § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona relevantní, lze uvést, že podle dřívější judikatury bylo za „rozhodovací činnost soudů“ nutné považovat informace související s rozhodováním soudů, s *postupem soudů* v řízení a s jejich úkony směřujícími ke zjištění skutkového stavu věci a k jeho právnímu posouzení (viz rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 31. 7. 2012, č. j. 30 A 66/2011-59, a ze dne 7. 12. 2016, č. j. 29 A 133/2015-112, a též Jelínková, J., Tuháček, M. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. Praktický komentář. 2. vydání, komentář k § 11, dostupný v systému ASPI). Ve vztahu k nyní projednávané věci je pak zřejmé, že bod 5 žádosti, kterým se žalobce *de facto* snaží zjistit, zdali soud při svém *postupu v řízení* ověřil pravost listinného důkazu (porovnal posudek založený ve spise se stejnopisem v dispozici jeho autorky), je bodem, který by svým obsahem mohl spadat pod výše uvedenou definici rozhodovací činnosti soudu.
31. Je ovšem třeba též zmínit relativně nedávný nález Ústavního soudu ze dne 18. 6. 2025, sp. zn. IV. ÚS 2375/24, který se též zabýval aplikovatelností § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona a v bodech 27 až 29 dospěl k jiným závěrům: „*Pod pojem ‚rozhodovací činnosti soudů‘ bude proto třeba podřadit především samotnou soudní deliberaci (poradu), respektive listiny s ní spjaté nebo v souvislosti s touto poradou vytvořené (např. zápis porady, hlasovací protokol, apod.). Ochrana nezávislosti soudu, která se uskutečňuje výlukou z poskytování informací podle [informačního zákona], samozřejmě směřuje nikoli jen na samotnou poradou, ale na jakékoli další akty, které přímo směřují k vydání soudního rozhodnutí. Bude to proto též jakákoli jiná komunikace soudce s jinými soudci či s jinými soudními osobami, která bezprostředně směřuje k vydání určitého soudního rozhodnutí (např. e-mailová výměna názorů) či dokumenty přímo související s deliberací, které však nejsou přijatým rozsudkem (např. nepřijaté verze soudního rozhodnutí, poznámky k těmto verzím, rešerše určitého právního problému připravovaná soudci či jejich asistenty). Společně všem těmto dokumentům bude to, že jsou chráněny tajností porady v širokém slova smyslu. [...] Naopak pod pojem ‚rozhodovací činnosti soudů‘ nelze mechanicky a bez dalšího podřadit jiné informace, které soudce v souvislosti*

se svou rozhodovací činností shromažďuje a zachycuje v soudním spisu (např. výpovědi obviněných, výsledky svědků, znalecké posudky apod.). [...] V každém případě platí, že povinný subjekt musí posoudit, zda poskytnutí dané informace by bylo v rozporu s jinými ústavně chráněnými právy či ohrozilo ústavně chráněný zájem.“

32. Pohledem posledně uvedeného nálezu by se naopak mohlo jevit, že požadovaná informace není problematická, neboť jejím obsahem není poskytnutí konceptu či jiných přípravných materiálů, které přímo a bezprostředně předcházely vydání rozhodnutí soudu. Takto jednoduše ale na tuto problematiku nelze nahlížet, neboť Ústavní soud v bodě 24 citovaného nálezu připomíná, že účelem této výluky z poskytování informací je ochrana nezávislosti a nestrannosti soudní moci při jejím rozhodování.
33. Je pravdou, že poskytnutí požadované informace by pouze (nikoliv s jistotou) naznačovalo, zda příslušná soudkyně považovala v průběhu soudního řízení při svém rozhodování za potřebné ověřit shodu mezi listinou (posudkem), která byla založena do soudního spisu, a jejím originálem uloženým u původce (resp. jím odeslaným). Výsledek sporu, s ohledem na to, že již bylo ve věci rozhodnuto, poskytnutí takové informace nijak (ani zprostředkovaně) neovlivňuje, a nejspíše tím nemusí být nijak zpochybňována ani nezávislost samotné soudní moci. Neplatí to však beze zbytku.
34. V návaznosti na případné zjištění, že povinný subjekt takto zachycenou informací nedisponuje, by se totiž mohla otevřít i otázka, zda byl povinný subjekt (soud) povinen takovou informací disponovat. Takovou otázku však vůbec nepřísluší posuzovat povinnému subjektu v pozici správního orgánu rozhodujícího podle informačního zákona, spadal-li by takový úkon (zaznamenání požadované informace) do činnosti povinného subjektu v pozici orgánu soudní moci. Tím by totiž, byť třeba i jen pro budoucí případy, povinný subjekt jednající materiálně z pozice „moci výkonné“ mohl určovat orgánu moci soudní (být organizačně jde v tomto případě o tentýž subjekt), jakým způsobem má posuzovat předložené důkazní prostředky z hlediska jejich pravosti, popř. i věrohodnosti a pravdivosti, a jaké formální úkony má činit dříve, než přikročí k jejich vyhodnocení při zjišťování skutkového stavu. Taková navazující úvaha povinnému subjektu ani žalovanému jakožto správním orgánům nepřísluší a vedla by již ke zpochybnění účelu, jemuž výluka stanovená v § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona slouží.
35. Pro rozhodnutí soudu je však podstatné, že žalovaný se takto daleko ve svých úvahách v napadeném rozhodnutí nedostal. Z obecné části odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné nanejvýše to, že si potenciální relevance § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona pro odmítnutí žádosti byl vědom, ale žádné úvahy, jež by se vztahovaly ke konkrétním okolnostem posuzovaného případu, nevyjádřil. Ve vztahu k posouzení otázky, zda lze žádost žalobce odmítnout podle § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. I s přihlédnutím k závěrům vysloveným v nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 6. 2025, sp. zn. IV. ÚS 2375/24, soud může pouze konstatovat, že v tuto chvíli nelze *prima facie* říci, že neexistuje zákonný důvod pro odmítnutí žádosti o informace. Na tom nemůže nic změnit ani dokazování navržené žalobcem. V takovém případě je třeba napadené rozhodnutí zrušit a dát žalovanému prostor, aby se k této otázce (s přihlédnutím k předběžným úvahám soudu vysloveným v předchozím odstavci) po identifikaci všech rozhodných skutečností jasně vyslovil. S ohledem na nepřezkoumatelnost posouzení této otázky není na soudu, aby tuto otázku posuzoval s definitivní platností jako první.

36. Soud tak dospěl k závěru, že žaloba je sice důvodná, nejsou ale s jistotou naplněny důvody pro to, aby mohl povinnému subjektu přikázat, aby žalobci poskytl požadovanou informaci. Z tohoto důvodu napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Tímto postupem bude nejen zajištěno, aby žalovaný mohl přezkoumatelně zhodnotit důvody pro možnou aplikovatelnost důvodu odmítnutí žádosti zakotvenému v § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, ale též prostor pro žalobce, aby v případě, že žalovaný případně shledá jeho aplikovatelnost, měl možnost se k této otázce řádně vyjádřit a potažmo ji podrobit následnému soudnímu přezkumu. V této souvislosti soud opětovně připomíná, že mu § 16 odst. 6 informačního zákona nepřiznává roli „třetí věcné instance“, a tudíž v nyní projednávané věci dopodrobna nezkoumal, zdali jsou skutečně naplněny veškeré zákonné podmínky pro odmítnutí žádosti. Taková povinnost bude v dalším řízení náležet výhradně žalovanému.

VI. Závěr a náklady řízení

37. Vzhledem k výše odůvodněným závěrům soud shledal napadené rozhodnutí nezákonným pro nepřezkoumatelnost a v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je i bez nařízení jednání zrušil. Formálně žalobce požadoval zrušení napadeného rozhodnutí jako celku, jeho žaloba se podle svého skutkového vymezení ale týkala jen odmítnutí odpovědi na otázku 5). Obsahově vzato je přitom rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace dělitelné a zahrnuje samostatná rozhodnutí o odmítnutí ve vztahu ke každé pokládané otázce, třebaže je výsledek řízení k vícero otázkám shodný a je vyjádřen v jediném (společném) výroku. V návaznosti na to je namístě považovat za dělitelné i rozhodnutí o odvolání, třebaže i to vyznívá shodně ve vztahu k odmítnutí odpovědi na každou z položených otázek. Za daného stavu tedy soud postrádal důvody pro to, aby zrušil napadené rozhodnutí jako celek, jelikož proti odmítnutí odpovědi na jiné otázky než otázku 5) žalobce v textu žaloby nic nenamítal. Proto soud zrušil napadené rozhodnutí jen v jeho části dopadající na otázku 5). Ve zbylé části (z důvodu právní jistoty) soud žalobu výrokem II zamítl.
38. Soud neshledal, že by byly splněny podmínky pro to, aby povinnému subjektu nařídil poskytnout požadovanou informaci v bodě 5 žádosti podle § 16 odst. 6 informačního zákona. Rozhodl proto podle § 78 odst. 4 s. ř. s. a vrátil věc k dalšímu řízení žalovanému. Prvostupňové rozhodnutí soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. nerušil, jelikož vadu v podobě nedostatku odůvodnění rozhodnutí může napravit i sám žalovaný. V dalším řízení bude tedy na žalovaném, aby mj. posoudil, zda požadovaná informace spadá pod pojem „rozhodovací činnost soudu“ a zda jsou dány zákonné podmínky pro odmítnutí žádosti. Své závěry je povinen konkrétně a náležitě odůvodnit. Právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
39. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Formálně vzato se žalobce dožadoval zrušení napadeného rozhodnutí jako celku, obsahově však je zjevné, že žaloba měla užší rozsah. Soud proto nepovažuje za spravedlivé na situaci nahlížet tak, jako by žalobce byl z většiny neúspěšný, když formálně požadoval zrušení napadeného rozhodnutí i v částech, proti nimž neformuloval žádnou žalobní argumentaci. Naopak na věc nahlíží tak, že žalobce měl ve věci [definované jím zpochybněným odmítnutím poskytnutí odpovědi na otázku 5)] plný úspěch, a náleží mu proto plná náhrada nákladů řízení. Náklady řízení jsou v dané věci tvořeny pouze žalobcem (po částečném osvobození) zaplaceným soudním poplatkem ve výši 300 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. července 2025

Mgr. Ing. Petr Šuránek v. r.
předseda senátu